

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobce: **K. V.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Karlem Vlčkem, Ph.D.
sídlem U Hostavického potoka 787/37, 198 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

za účasti: **1) obec Měšice**
sídlem Hlavní 55/22, Měšice
2) J. S.
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2021, č. j. 033685/2021/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh vodoprávních řízení

1. Žalobce a osoba zúčastněná na řízení 2) [dále jen „osoba zúčastněná 2)“] v roce 2015 nabyli v rámci konkursního prodeje majetkové podstaty Státního podniku Čáslav do společného jmění manželů pozemek parc. č. XA, na němž se nachází výústní objekt obecní čistírny odpadních vod (dále jen „ČOV M.“), jejíž provozní zařízení jsou umístěna na sousedních pozemcích parc. č. XB, XC a st. XD (všechny zde uváděné pozemky jsou situovány v k. ú. M. u P.). Vlastníkem posledně zmiňovaných pozemků a současně provozovatelem ČOV M. je osoba zúčastněná na řízení 1) (dále jen „obec“).
2. ČOV M. byla uvedena do provozu již v roce 2001. V průběhu roku 2004 však bylo z důvodu potřeby intenzifikace (zvýšení kapacity) schváleno umístění nové stavby tvořící současnou ČOV M. K vydání stavebního povolení a souvisejícího povolení k nakládání s vodami spočívajícím ve vypouštění přečištěných odpadních vod do povrchových vod Líbeznického potoka došlo v roce 2006. Zmiňované povolení k vypouštění odpadních vod vydal Městský úřad Brandýs nad Labem, odbor životního prostředí (dále jen „vodoprávní úřad“), v řízení podle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), v účinném znění (dále jen „vodní zákon“). Platnost předmětného povolení činila šest let. V roce 2013 vodoprávní úřad rozhodl o prodloužení platnosti až do roku 2017. V roce 2017 podala obec žádost o další prodloužení platnosti dosavadního povolení k vypouštění odpadních vod, čemuž vodoprávní úřad rozhodnutím ze dne 18. 6. 2018, č. j. OŽP-53503/2018-HAMEV vyhověl a prodloužil platnost povolení až do roku 2022. Zmiňované rozhodnutí však bylo na základě odvolání osoby zúčastněné 2) zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 1. 2019, č. j. 104799/2018/KUSK (dále jen „rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2019“). Důvodem bylo zjištění, že podmínky povolení k vypouštění odpadních vod nebyly od jejich nastavení v roce 2006 nijak změněny, a to ani po prvním prodloužení doby platnosti v roce 2013, nicméně v nich uváděné hodnoty nejvýše přípustných emisních limitů již neodpovídají požadavkům nařízení vlády č. 401/2015 Sb., o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění povrchových vod a odpadních vod, účinného od 1. 1. 2016 (dále jen „Nařízení č. 401/2015“). V tomto smyslu chybělo zejména stanovení průměrných a maximálních emisních standardů vypouštěného množství fosforu (P_{celk}) a amoniakálního dusíku ($N-NH_4$). V dalším řízení vodoprávní úřad vyzval obec k odstranění vad žádosti, avšak z důvodu nevyhovění této výzvě řízení zastavil. Obec poté podala žádost novou, na jejímž základě vodoprávní úřad rozhodnutím ze dne 18. 10. 2019, č. j. MÚBNLSB-OŽP-106973/2019-BUCJA, vydal zcela nové povolení k vypouštění odpadních vod s nově nastavenými podmínkami, a to na dobu pěti let (dále jen „povolení ze dne 18. 10. 2019“). Toto povolení však bylo na základě odvolání žalobce opětovně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 2. 2020, č. j. 166578/2019/KUSK (dále jen „rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2020“), a to z důvodu, že podmínky v něm stanovené jsou v rozporu s požadavky § 3 odst. 2 písm. b) Nařízení č. 401/2015, jenž stanoví požadavky na způsob, četnost, typ a místo odběrů vzorků vypouštěných odpadních vod a místo a způsob měření jejich objemu na výpusti. Další rozpor s požadavky Nařízení 401/2015 byl spatřován v tom, že v podmínkách bylo stanoveno přípustné množství koncentrace P_{celk} 4 mg/l, ačkoliv již podle předchozích právních předpisů činilo P_{celk} 3 mg/l, přičemž vlastník ČOV M. měl dostatečný časový prostor k realizaci odpovídajícího zařízení pro odstraňování fosforu. Žalovaný uzavřel, že zde v současné době neexistuje jiné platné povolení k nakládání s vodami, a proto řízení o

žádosti zastavil.

3. V červnu 2020 podala obec zcela novou žádost o povolení k vypouštění odpadních vod prostřednictvím ČOV M. Po dílčích změnách dané žádosti bylo směřováno k povolení zařízení o velikosti nad 2 000 ekvivalentních obyvatel (EO). V průběhu tohoto řízení uplatnili žalobce i osoba zúčastněná 2) četné námitky, v nichž upozorňovali zejména na to, že obec dosud nenainstalovala zařízení ke srážení fosforu, ačkoliv právě tento nedostatek byl vytýkán v rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2020. Rovněž namítali, že zařízení k měření objemu vypouštěných odpadních vod nebylo řádně ověřeno. Odkazovali přitom na poznatky získané v rámci žádostí o informace adresované obci, v nichž jim bylo sděleno, že obec nemá k dispozici dokumenty týkající se instalace či ověření příslušných zařízení na ČOV M., podobně odkazovali i na články z obecních periodik. Vodoprávní úřad žádosti vyhověl a rozhodnutím ze dne 15. 12. 2020, č. j. 033685/2021/KUSK (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydal obci nové povolení k vypouštění odpadních vod z ČOV M.
4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podali žalobce i osoba zúčastněná 2) odvolání, v němž vedle dosavadních námitek a jejich nedostatečného vypořádání vodoprávním úřadem zejména zdůrazňovali, že odpadní vody, které jsou aktuálně z ČOV M. vypouštěny, svým složením neodpovídají emisním standardům dle Nařízení č. 401/2015. Obec v reakci na tyto odvolací námitky předložila protokoly o rozborech odebraných vzorků (nadepsané jako protokoly o zkouškách) ze dne 10. 11. 2020, 8. 12. 2020, 6. 1. 2021 a 3. 2. 2021 zpracované společností Středočeské vodárny, a. s. a s poukazem na jejich obsah popírala, že by odpadní vody vypouštěné z ČOV M. nesplňovaly příslušné emisní standardy. Žalobce i osoba zúčastněná 2) však validitu těchto protokolů zpochybňovali. Osoba zúčastněná 2) předložila vlastní protokoly o rozborech odebraných vzorků ze září 2021 vypracované akreditovanou laboratoří. Žalovaný však rozhodnutím ze dne 8. 9. 2021, č. j. 033685/2021/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), odvolání žalobce i osoby zúčastněné 2) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Proti napadenému rozhodnutí nyní žalobce brojí žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podporován osobou zúčastněnou 2.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce namítá, že se žalovaný dostatečně nezabýval otázkou, zda jsou při provozu ČOV M. dodržovány emisní limity vypouštěných odpadních vod ve smyslu požadavků Nařízení č. 401/2015. ČOV M. je totiž více než dvacet let stará, do provozu byla poprvé uvedena v roce 2001 a povolení k vypouštění odpadních vod bylo opakovaně prodlužováno až do roku 2017, nicméně v následujících letech, kdy probíhalo řízení o dalším prodloužení platnosti předmětného povolení, žalovaný opakovaně rušil vyhovující rozhodnutí vodoprávního úřadu, a to právě z důvodu, že stanovené emisní limity vypouštěných odpadních vod neodpovídaly požadavkům Nařízení č. 401/2015. Přestože se žalovaný v minulosti touto otázkou zabýval, tak při vydání napadeného rozhodnutí ji již neposoudil dostatečně, čímž založil vadu, pro kterou dříve rušil povolovací rozhodnutí vodoprávního úřadu.
6. Žalobce dále namítá, že povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových lze udělit jen tehdy, pokud lze předpokládat, že emitující zařízení bude schopno plnit limity v tomto povolení stanovené. Poukazuje přitom na § 38 odst. 5 vodního zákona a v něm stanovenou povinnost původce odpadních vod zajistit jejich zneškodňování v souladu

s podmínkami stanovenými v povolení k jejich vypouštění, a současně § 38 odst. 10 téhož zákona ukládající vodoprávnímu úřadu stanovit v povolení k vypouštění nejvýše přípustné hodnoty a množství koncentrace vypouštěného znečištění (tj. emisní limity), jež musejí odpovídat emisním standardům dle Nařízení č. 401/2015. Provoz ČOV M. proto nemohl být povolen dříve, než bude prokázáno, že odpadní vody z ní vypouštěné budou splňovat emisní limity stanovené v podmínkách prvostupňového rozhodnutí. Tuto úvahu žalobce dovozuje na základě § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle něhož jsou správní orgány povinny zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností. V případě ČOV M. však byl v minulosti opakovaně překračován emisní standard P_{celk} (množství fosforu), což v minulosti konstatoval vodoprávní úřad v předchozích povolenacích rozhodnutích, a připustila to i sama obec, jak vyplývá z jí vydávaného M. zpravodaje z prosince 2020, č. 6, ročník 2017 (jenž žalobce navrhuje k důkazu). Pokud však ČOV M. v předchozích letech emisní limity opakovaně překračovala, lze jí povolení k vypouštění odpadních vod udělit jen tehdy, pokud bude zjištěna zásadní změna poměrů, na základě které bude možno předpokládat, že emisní limity stanovené v povolení bude schopna naplnit. To lze dle žalobce učinit pouze dvěma způsoby, a to buďto zjištěním, že na ČOV M. došlo k takové úpravě, která obvykle vede k zajištění plnění emisních limitů, nebo zjištěním, že v dostatečně dlouhém období emisní limity porušovány nebyly. Žádná taková zjištění však žalovaný ani vodoprávní úřad neprovedli, přestože na to žalobce v průběhu správního řízení upozorňoval. Vodoprávní úřad se pouze nedůvodně spolehl na příslib obce, že plánuje osazení technologie na srážení fosforu, aniž by zkoumal, zda podmínky, které stanovil v prvostupňovém rozhodnutí, mohou být vůbec splněny. Žalovaný navíc svůj původní požadavek o nezbytnosti technologie na srážení fosforu přehodnotil s tím, že příslušné zařízení není třeba, tuto změnu svého dřívějšího právního názoru však nijak neodůvodnil. Napadené rozhodnutí je tedy v tomto směru nepřezkoumatelné.

7. Nejrozsáhlejší žalobní bod brojí proti závěru žalovaného, že před vydáním povolení k vypouštění odpadních vod nedošlo v souvislosti s provozem ČOV M. po dostatečně dlouhou dobu k porušení povinnosti dodržovat emisní limity. Dle žalobce se tento závěr opírá o nedostatečná skutková zjištění, neboť žalovaný neměl k dispozici dostatečné množství rozborů vypouštěných odpadních vod. Vycházel totiž pouze ze čtyř protokolů o rozbořech ze dne 10. 11. 2020, 8. 12. 2020, 6. 1. 2021 a 3. 2. 2021, které doložila obec až v odvolacím řízení. Obec však nepochybně musela mít k dispozici rozborů za celý kalendářní rok, neboť povinnost měřit míru znečištění pro ni plyne z § 38 odst. 6 vodního zákona. Ke zbývajícím částem roku však obec žádné rozborů nepředložila a správní orgány si je nevyžádaly. Obcí předložené rozborů nadto pokrývají pouze období čtyř měsíců, dle žalobce by však doba sledování provozu ČOV M. pro účely vydání povolení k vypouštění odpadních vod měla činit alespoň jeden rok, což dovozuje jednak z toho, že emisní limit P_{celk} je stanoven jako aritmetický průměr koncentrací za kalendářní rok, a dále z toho, že při prvním zprovoznění ČOV M. probíhal její zkušební provoz od 10. 2. 2000 do 28. 2. 2001. Obcí doložené rozborů navíc protokolárně zachycují pouze rozbor, nikoliv však odběr, tudíž žalovaný neměl žádný doklad o tom, že vzorky předkládané obcí byly odebrány správně a že nebyly kontaminovány či zaměněny. V průběhu vodoprávního řízení přitom osoba zúčastněná 2) předložila odběry vzorků ze dne 4. 8. 2021, 2. 9. 2021 a 3. 9. 2021, které nasvědčovaly tomu, že při provozu ČOV M. byly maximální hodnoty emisních limitů překračovány. K překračování hodnot emisních limitů docházelo i po vydání napadeného rozhodnutí, což žalobce zjistil odebráním vzorku dne 25. 10. 2021, který

předložil akreditované laboratoři, jež rovněž naměřila překročení maximálních hodnot oproti podmínkám prvostupňového rozhodnutí. Pokud se tedy žalovaný spolehl pouze na obcí předložené výsledky čtyř rozborů z období čtyř měsíců, aniž by vzal v úvahu další důkazy svědčící o tom, že odpadní vody vypouštěné z ČOV M. zásadně překračují nepřekročitelné hodnoty, pak nedostatečně zjistil skutkový stav.

8. Žalobce dále namítá, že v průběhu vodoprávního řízení nebyla dostatečně ověřena správnost zařízení pro měření objemu vypouštěných odpadních vod, neboť správní orgány vycházely z nedostatečných a vzájemně si odporujících podkladů. Obec přitom byla již na základě povolení z roku 2006 povinna provádět měření objemu vypouštěných odpadních vod, tato povinnost byla uložena též v rámci opatření k nápravě uloženého vodoprávním úřadem ve lhůtě do 31. 12. 2019. K umístění měřicího zařízení však došlo až v roce 2020, jak vyplývá z protokolu o funkční způsobilosti měřicího systému pro měření průtoku a proteklého objemu vody ze dne 24. 9. 2020 vypracovaného společností Pražské vodovody a kanalizace, a. s. (dále jen „Protokol PVK“), a z potvrzení ověření stanoveného měřidla vystaveného dne 31. 8. 2020 metrologickým střediskem KAPKA, spol. s r. o. (dále jen „Ověření KAPKA“). Z Protokolu PVK současně vyplývá, že průtokoměr je tvořen dvěma odděleně umístěnými součástmi – snímačem a převodníkem. Nicméně z Ověření KAPKA vyplývá, že došlo pouze k ověření snímače, avšak nikoliv k ověření převodníku. To dle žalobce nasvědčuje tomu, že měřicí zařízení nebylo ověřeno jako celek. Dále z Protokolu PVK vyplývá, že nebylo možno provést ověření celého zařízení na místě, což žalobce učinil předmětem svých námitek uplatněných v průběhu vodoprávního řízení. Vodoprávní úřad se s těmito jeho námitkami vypořádal tím, že doplnil spis o údaje o hodnotách měření za měsíc říjen a listopad 2020, a na základě toho dospěl k závěru, že hodnoty jsou měřeny správně. Tento závěr však nemůže obstát, neboť vodoprávní úřad vycházel z podkladu obsahujícím údaje o přítoku za jediný měsíc, v němž byla navíc hodnota přítoku a odtoku podstatně nižší. Takto zjištěný skutkový stav je nedostatečný a na základě něj není možno zjistit závěr o správnosti měření na odtoku. Nemůže přitom obstát ani odůvodnění vodoprávního úřadu, že ve sledovaném měsíci bylo odčerpáno velké množství čistírenského kalu. Vodoprávní úřad dále v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí citoval část e-mailu zaměstnance PVK Ing. T. T. a označil jej za stanovisko odborně pověřené osoby. Dle žalobce však z této e-mailové zprávy nelze vycházet, neboť se jedná o zprávu zaměstnance soukromé společnosti, která navíc instalaci měřicího zařízení provedla na žádost obce, vůči níž je tak v postavení smluvního partnera. Všechny tyto skutečnosti žalobce namítal v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný se však s těmito námitkami dostatečně nevypořádal, proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
9. Žalobce dále brojí proti ověření správnosti měřících zařízení. Žalovaný totiž při posouzení této otázky vycházel jednak ze sdělení Českého metrologického institutu ze dne 2. 6. 2021 (*v žalobě zjevně omylem uvedeno 3. 5. 2021 – pozn. soudu*), č. j. CMI-3459/2021/0311 (dále jen „sdělení ČMI ze dne 2. 6. 2021“), a dále ze sdělení Ministerstva životního prostředí ze dne 30. 6. 2021, č. j. ZN/MZP/2018/470/15 (dále jen „sdělení MŽP ze dne 30. 6. 2021“), která však jsou ve vzájemném rozporu. Neshodují se totiž v závěru ohledně aplikace vyhlášky č. 328/2018 Sb., o postupu pro určování znečištění odpadních vod, provádění odečtů množství znečištění a měření objemu vypouštěných odpadních vod do vod povrchových (dále jen „vyhláška č. 328/2018“), neboť zatímco sdělení ČMI ze dne 2. 6. 2021 ji označuje za klíčový předpis, tak dle sdělení MŽP ze dne 30. 6. 2021 se předmětná vyhláška vztahuje výlučně na měření objemů pro účely stanovení poplatků za vypouštění

odpadních vod. Dále se tato sdělení neshodují v závěru, o jaký typ měřidla se jedná, neboť zatímco ve sdělení ČMI ze dne 2. 6. 2021 se jedná o měřidlo pracovní, tak ve sdělení MŽP ze dne 30. 6. 2021 se hovoří o měřidle stanoveném a též o měřidle s volnou hladinou, tudíž není zřejmé, a jaký typ měřidla se vlastně jednalo a jaké podmínky jsou pro ověření jeho správnosti stanoveny. Uvedené rozpory mezi sdělením MŽP ze dne 30. 6. 2021 a ČMI 2. 6. 2021 však žalovaný neodstranil, pouze je ocitoval, aniž by odůvodnil, jaké konkrétní závěry z nich dovozuje. Žalovaný navíc ani nezohlednil, že ve sdělení MŽP je s odkazem na další prováděcí právní předpisy uvedeno, samostatnému ověřování podléhá vyhodnocovací jednotka pro vodu, která však ověřena nebyla, a dále že v podmínkách povolení k vypouštění odpadních vod musí být stanoven interval pro kontrolu způsobilosti odtoku, která v prvostupňovém rozhodnutí tato podmínka schází. I z tohoto hlediska je napadené rozhodnutí založeno na nedostatečném zjištění skutkového stavu.

10. Žalobce dále namítá porušení § 36 odst. 3 správního řádu. V průběhu řízení na prvním stupni totiž byla vodoprávním úřadem stanovena lhůta pro vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí do 20. 11. 2020. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí však vodoprávní úřad odkazoval na podklady datované až ke dni 2. 12. 2020, a to konkrétně o e-mailovou zprávu zaměstnance PVK Ing. T. T., a dále o přehled hodnot množství naměřených odpadních vod změřených na přítoku a odtoku ČOV. Na oba podklady vodoprávní úřad odkazoval při vypořádání námitek žalobce, aniž by mu umožnil se s nimi seznámit. Tento nedostatek následně žalobce namítal v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, avšak žalovaný se s touto námitkou nijak nevypořádal. Ještě intenzivnějšího porušení § 36 odst. 3 správního řádu se dopustil žalovaný v odvolacím řízení. Ten totiž usnesením ze dne 5. 8. 2021 stanovil účastníkům lhůtu pro vyjádření se k podkladům 8 dnů od doručení zmiňovaného usnesení, přičemž osobě zúčastněné 2) tato lhůta končila dne 7. 9. 2021. Téhož dne osoba zúčastněná 2) předala k poštovní přepravě zásilku obsahující její vyjádření, která byla žalovanému doručena dne 10. 9. 2021, avšak k vydání napadeného rozhodnutí došlo již dne 8. 9. 2021. *(v žalobě zjevně omylem uvedeno 9. 9. 2021 – pozn. soudu)*. Žalovaný tedy ve věci rozhodl dříve, než obdržel vyjádření osoby zúčastněné 2). Následně žalobce našel ve své schránce sdělení žalovaného adresované osobě zúčastněné 2), v němž žalovaný připustil, že skutečně vydal rozhodnutí před uplynutím lhůty pro vyjádření osoby zúčastněné 2) a omluvil se za to, nicméně konstatoval, že obdržené vyjádření by nemělo vliv na výrok napadeného rozhodnutí. S tím však žalobce nemůže souhlasit, neboť osoba zúčastněná 2) předložila nové skutečnosti, které nebylo možno předložit v řízení před vodoprávním úřadem, ale které vzhledem k zachování lhůty pro vyjádření zároveň tvoří skutkový stav v okamžiku pro vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný tedy při vydání napadeného rozhodnutí zásadním způsobem porušil procesní předpisy a v důsledku toho pominul důkazy předložené osobou zúčastněnou 2).
11. Žalobce považuje dále za nesprávné určení místa odběru vzorků. V prvostupňovém rozhodnutí je jako místo výpusti označen pozemek parc. č. XA, avšak dle podmínky č. 2 mají být vzorky odebírány v měrné šachtě před indukčním průtokoměrem, která se však na uvedeném pozemku nenachází. Mezi místem odběru vzorků a skutečným místem výpusti se tak nachází průtokoměr, klapka a celý výústní objekt. To je však v rozporu s § 6 odst. 2 a § 3 odst. 2 písm. b) Nařízení č. 401/2015, z nichž vyplývá povinnost vodoprávního úřadu stanovit emisní limity pro místo výpusti a podmínky pro odběr a způsob měření vypouštěných vod na výpusti. Vodoprávní úřad rovněž nijak neodůvodnil, proč se odchýlil od svých předchozích rozhodnutí z let 2006 a 2019, v nichž místo pro odběr vzorků stanovil odlišně. V této souvislosti žalobce upozorňuje na blíže

nespecifikovaný nákres, na který vodoprávní úřad odkázal při vypořádání žalobcových námitek, na němž však indukční průtokoměr vyobrazen není. Současně je však z tohoto nespecifikovaného nákresu zřejmé, že stanovení odběru vzorků v místě měrné šachty před průtokoměrem namísto u výpusti může způsobit znehodnocení výsledků rozborů odebraných vzorků, k čemuž předkládá odborný popis funkce jednotlivých mechanismů pro odběr vzorků, jak byl popsán v odvolacích námitkách osoby zúčastněné 2). Tuto odvolací námitku včetně dalších obsahově souvisejících námitek osoby zúčastněné 2) však žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal. V návaznosti na to žalobce rozvádí domněnku, že bylo-li místo odběru vzorků stanoveno protiprávně, pak to může mít vliv na validitu odebraných vzorků. Došlo-li tedy ze strany žalovaného po potvrzení prvostupňového rozhodnutí, v němž je podmínka pro stanovení limitů určena v rozporu se zákonem, a která může ovlivnit emisní limity, jde o rozhodnutí nezákonné.

12. Žalobce konečně namítá, že v prvostupňovém rozhodnutí není vůbec uvedena podmínka způsobu odběru vzorků, což je v rozporu s požadavky § 2 odst. 1 písm. b) Nařízení č. 401/2015, jde proto rovněž o nezákonné rozhodnutí.

II. Vyjádření účastníků a osob zúčastněných na řízení

13. Žalovaný s žalobou nesouhlasí. Namítá, že žalobce jen opakuje námitky, jež byly v napadeném rozhodnutí vypořádány, k čemuž odkazuje na jednotlivé pasáže odůvodnění. Na instalaci zařízení pro odbourávání fosforu netrval, neboť z obcí doložených protokolů o rozboru vzorků je patrné, že hodnoty P_{celk} splňují požadované limity, a tedy se lze domnívat, že došlo k upravení provozu a že ČOV M. je schopna odbourávat fosfor i bez zařízení na odbourávání fosforu. Tento závěr potvrdilo i vyjádření Povodí Labe, s. p., ze dne 11. 8. 2020 (dále jen „vyjádření Povodí Labe“), z něhož mj. vyplývá, že odstranění znečištění může být při určitém charakteru odpadní vody dosaženo i technologickým a biologickým procesem, bez nutnosti jeho srážení. Žalovaný dále nesouhlasí s žalobním tvrzením, že ČOV M. při stávající technologii není schopna dosáhnout rozhodnutím stanoveného procesu. Není mu jasné, jak žalobce došel k úvaze o překračování emisních limitů, když nepředložil žádná vlastní měření, která by toto prokazovala. Z obcí předložených rozborů naopak vyplývá, že limity dodrženy byly a že došlo k natolik dostatečným úpravám, že ČOV M. je schopna po většinu roku odbourávat fosfor i bez zařízení na odbourávání fosforu. Žalovaný rovněž popírá, že by závěr o správnosti měření učinil na základě vzájemně si odporujících podkladů, odkazuje přitom na příslušné části spisové dokumentace. Nesouhlasí též s námitku brojící proti určení odběrného místa, k čemuž cituje znění podmínky č. 2 jedné z podmínek prvostupňového rozhodnutí, ve které je stanovena povinnost odebírat vzorky konkrétně stanoveného typu v konkrétním časovém intervalu a to na výspu v měrné šachtě před indukčním průtokoměrem. Zde uvedený způsob považuje za dostatečný k získání reprezentativního výsledku pro rozbor. Pokud by mělo probíhat odebrání vzorku až v místě vyústění potrubí, v trávě nebo na hladině potoka, pak by nebylo možné zamezit chybě měření, například rozředění v důsledku deště, imisemi z ovzduší apod. K námitce nedostatečného vypořádání námitek osoby zúčastněné 2) žalovaný cituje příslušnou pasáž z odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že toto považuje za dostatečné vypořádání. Konečně odmítá, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, k čemuž odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) vztahující se k problematice nepřezkoumatelnosti. Žalobu navrhuje zamítnout.
14. Na vyjádření žalovaného zareagoval žalobce obsáhlou replikou. Nesouhlasí s tvrzením

žalovaného, že by námitky uplatněné v průběhu správního řízení byly dostatečně vypořádány, k čemuž rozvádí argumenty uplatněné v odvolání. Za spekulativní označuje tvrzení žalovaného o uskutečnění měření množství vypuštěných odpadních vod, neboť obcí předložené protokoly obsahují pouze rozbor, nespecifikují místo odběru, takže mohly být odebrány kdekoliv. Argumentace žalovaného, že odstranění znečištění fosforem lze dosáhnout technologickým i biologickým procesem, je převzata z vyjádření Povodí Labe, nicméně tyto úvahy jsou vágní a nemají oporu ve spise, neboť žalovaný nikdy nezjistil, zda v ČOV M. onen „biologický proces“ skutečně probíhá. Žalobce opakovaně zdůrazňuje, že již v průběhu vodoprávního řízení byly předkládány důkazy svědčící o tom, že při provozu ČOV M. nejsou emisní limity dodržovány, a poukazuje zejména na odběry vzorků provedené akreditovanou laboratoří, které ještě před vydáním napadeného rozhodnutí předložila osoba zúčastněná 2), a dále na fotografie zachycující hnědou neprůhlednou kapalinu. Poukazuje též na opatření k nápravě z ledna 2022, jimiž vodoprávní úřad ukládal obci odtěžit z koryta Líbeznického potoka kal a uvést ČOV M. do řádného stavu, které sice bylo učiněno až po vydání napadeného rozhodnutí, ale nasvědčuje tomu, že zde přetrvává stav existující již v době jeho vydání. Rovněž připomíná jím opatřené laboratorní rozborů vzorků, z nichž rovněž bylo patrné překročení emisních limitů. O to víc žalobce považuje za zarážející, že zastupitelstvo obce na svém zasedání dne 18. 5. 2022 konstatovalo, že odběry vypouštěných odpadních vod jsou v pořádku již 18 měsíců v řadě (zápis o zasedání zastupitelstva žalobce přiložil a navrhuje k důkazu). Uvedené skutečnosti dle žalobce umocňují pochybnost o relevanci vzorků předkládaných obcí a naopak nasvědčují tomu, že ČOV M. od počátku nebyla způsobilá plnit podmínky prvostupňového rozhodnutí. Dále neobstojí odkaz žalovaného na vyjádření Ing. T. T., neboť žalovaný opomíjí, že jde o tutéž osobu, která měřicí zařízení instalovala a která tak hodnotí správnost provedení vlastního díla. Za chybnou považuje i argumentaci žalovaného ohledně stanovení místa odběru, které se opírá o předpoklad, že nainstalovaným měřidlem protékají veškeré přecházející vody, a z toho dovozuje, že veškeré protékají odběrným místem. To je však irrelevantní předpoklad, neboť místo odběru je stanoveno před indukčním průtokoměrem, a pokud v místě jeho umístění již protékají veškeré odpadní vody, neznamená to, že stejná situace platí i pro potrubí před průtokoměrem. K uvedenému žalobce s odkazem na odborný článek *Mixing in pipelines with side-tees* dodává, že k dostatečnému promíchání kapalin z dvojího potrubí dochází ve vzdálenosti 9-13 násobku jejich průměru od místa setkání, což by v posuzovaném případě odpovídalo vzdálenosti 136-195 cm, která je však podstatně menší, neboť ve vzdálenosti 135 cm se nachází až část potrubí za průtokoměrem, tudíž nelze odebírat vzorky, jež by obsahovaly řádně smíchanou vodu ze tří odlišných potrubí v místě jejich křížení. V závěru repliky žalobce oponuje argumentu žalovaného ohledně dostatečnosti vypořádání námitek uplatněných osobou zúčastněnou 2), přičemž trvá na tom, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je založeno na nepodložených domněnkách.

15. Obec ~~[osoba zúčastněná 1)]~~ s žalobou nesouhlasí, neboť ji považuje za součást žalobcovy strategie uplatňované vůči ní. Podrobně popisuje okolnosti související s nabytím pozemku parc. č. XA v rámci konkurzního prodeje majetkové podstaty Státního podniku Čáslav, kdy žalobce spolu s osobou zúčastněnou 2) získali předmětný pozemek za cenu o 84 Kč/m² vyšší než obec. Od okamžiku, kdy žalobce zjistil, že se na pozemku parc. č. XA nachází výústní objekt ČOV M., činí veškeré kroky k tomu, aby jej obec směnila za pozemek jiný, a za tím účelem se snaží blokovat nezbytné opravy ČOV M. včetně prodloužení stávajícího povolení k vypouštění odpadních vod či vydání povolení nového.

Podání žaloby proti napadenému rozhodnutí svědčí o záměru žalobce přinutit obec k uskutečnění jím navrhované směny. V této souvislosti obec poukazuje na dopis žalobce ze dne 23. 7. 2018 označený jako „návrh na směnu“, v němž žalobce uvádí, že podle způsobu výměny budou zastaveny všechny nebo některé soudní spory, které vůči obci vede. Zmiňovaný dopis včetně písemností týkajících se nabytí při zpeněžování majetkové podstaty obec navrhuje k důkazu. K věci samé obec uvedla, že se ztotožňuje s vyjádřením žalovaného. Napadené rozhodnutí považuje za souladné s hmotněprávními i procesními předpisy a žalobní tvrzení za nepodložená. Důrazně nesouhlasí s žalobní námitkou brojící proti způsobilosti ČOV M. z důvodu neschopnosti plnit limity fosforu, neboť v průběhu vodoprávního řízení dostatečně doložila, že tyto limity jsou plněny. Poukazuje přitom na odběrné vzorky z období září až prosinec 2020, z nichž všechny s výjimkou výsledku z října – kterou ale považuje za zjevnou chybu v měření – shodně ukazují schopnost ČOV M. požadované limity splnit. Obec se rovněž ztotožňuje s argumentem žalovaného, že k odstranění znečištění fosforem může být dosaženo technologickým i biologickým procesem bez nutnosti srážení. Zdůrazňuje, že dne 23. 10. 2020 již objednala zařízení na srážení fosforu s dodací lhůtou 6-8 týdnů a byla připravena na případ, že by limity pro srážení fosforu nebyla schopna dodržet, čemuž však v době vydání napadeného rozhodnutí nic nenásvědčovalo. Obec se rovněž ztotožňuje s argumentací žalovaného, pokud jde o ověření správnosti měřicího zařízení, kdy sama instalace měřidla byla provedena subjektem registrovaným k montáži stanovených měřidel. Zkoumané měřidlo je dle legislativy totožné např. s domovními vodoměry, tj. musí mít úřední značky a montážní subjekt musí mít registraci, naopak není nutné ověření na místě. Odkazuje přitom na obsah protokolu PVK a Ověření KAPKA. Žalobu navrhuje zamítnout.

16. Osoba zúčastněná 2) podpořila žalobu, a to zejména v bodech týkajících se namítaných pochybení správních orgánů vůči ní samotné. Žalovaný se dostatečně nevypořádal s jejími odvolacími námitkami brojícími proti správnosti umístění měřicího zařízení a proti určení místa odběru vzorků, a zejména nepřihlédl k jí navrženým důkazům. Nadto vydal napadené rozhodnutí dříve, než jí uplynula lhůta pro vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Připojila se k návrhu žalobce na zrušení napadeného rozhodnutí.
17. Žalobce zareagoval samostatnou replikou na vyjádření obce. Namítá, že obec popisuje okolnosti týkající se směny pozemků jako aktuální, avšak zamlčuje, že jí žalobce již v roce 2020 sdělil, že o jakoukoliv směnu nemá zájem, k čemuž odkazuje na dopis svého právního zástupce ze dne 2. 4. 2020 adresovaný obci a navrhuje jej k důkazu. Popírá, že by z jeho strany byla snaha účelově blokovat provoz ČOV M. Připomíná, že v důsledku jeho podání byla rozhodnutí správních orgánů zrušena buďto samotným žalovaným, nebo soudem (k čemuž odkazuje na věc sp. zn. 54 A 96/2018), případě došlo k zastavení některých povolovacích řízení z důvodů na straně obce. Jednalo se tedy vždy buďto o vady rozhodnutí, nebo o vady samotné žádosti podané obci. Žalobce naopak považuje za účelový odkaz obce na dopis ze dne 23. 7. 2018, k němuž obec neuvedla, že jde ve skutečnosti o e-mail, a že za jeho vznikem je iniciativa zástupců obce, kteří se sami usnesli na tom, že se s žalobcem setkají za účelem vyjasnění vzájemných požadavků. Předmětný e-mail však jen shrnuje výsledky tohoto osobního jednání, které obec následně učinila veřejným v textu obecních novin na internetu. Skutečnost, že z jeho strany není na obec vyvíjen žádný tlak za účelem směny pozemků, potvrdil i rozsudek Okresního soudu Praha – východ ze dne 8. 7. 2022, č. j. 9 C 30/2020-37, který žalobce navrhuje k důkazu. Žalobce dále zdůrazňuje, že ze samotného vyjádření obce vyplývá, že nedošlo k instalaci zařízení ke srážení fosforu. Znovu přitom odkazuje na důkazy předložené již v průběhu správního

řízení, z nichž vyplývá, že k překračování maximálně přípustných limitů docházelo. Třebaže obec tvrdí, že provedla objednání příslušného zařízení, tak jeho dodatečnou instalaci odmítá a zřejmě nemá motivaci stav ČOV M. napravit. Odkazuje-li obec na možnost odstraňování fosforu v rámci biologického čištění, pak to nevypovídá nic o tom, zda správní orgány dostatečně zkoumaly, zda k tomu skutečně v případě ČOV M. dochází. Navíc i pro průběh biologického čištění je třeba splnit určité podmínky, jak vyplývá z metodiky pro čištění odpadních vod vydané Mendelovou zemědělskou a lesnickou univerzitou v Brně, kterou žalobce rovněž navrhuje k důkazu.

III. Posouzení věci soudem

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán.
19. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť oba účastníci s tím vyslovili souhlas. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
20. Žaloba není důvodná.

III. 1. Dodržování emisních limitů

21. Všemi žalobními body se prolíná stěžejní otázka, zda mohlo být vydáno povolení k nakládání s vodami spočívající ve vypouštění odpadních vod prostřednictvím ČOV M. za situace, když zmiňovaná ČOV v minulosti nesplňovala požadavky právních předpisů stanovících maximální přípustné hodnoty emisních látek ve vypouštěných odpadních vodách. K jejímu zodpovězení je třeba shrnout příslušnou právní úpravu vodního zákona (ve znění novely č. 312/2019 Sb. relevantní pro nyní posuzovanou věc) a jeho prováděcích předpisů:
22. Podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona „[p]ovolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami (dále jen "povolení k nakládání s vodami") je třeba (...) k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních.“
23. Podle § 38 odst. 5 věty druhé a třetí vodního zákona „[k]do vypouští odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních, je povinen zajišťovat jejich zneškodňování v souladu s podmínkami stanovenými v povolení k jejich vypouštění. Při stanovování těchto podmínek je vodoprávní úřad povinen přihlížet k nejlepšímu dostupným technologiím v oblasti zneškodňování odpadních vod, kterými se rozumí nejúčinnější a nejpokročilejší stupeň vývoje použité technologie zneškodňování nebo čištění odpadních vod, vyvinuté v měřítku umožňujícím její zavedení za ekonomicky a technicky přijatelných podmínek a zároveň nejúčinnější pro ochranu vod.“
24. Podle § 38 odst. 10 věty první a druhé vodního zákona „[p]ři povolování vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních stanoví vodoprávní úřad nejvýše přípustné hodnoty množství a koncentrace vypouštěného znečištění (emisní limity) a objemu vypouštěných vod. Při povolování vypouštění odpadních vod do vod povrchových je vázán ukazateli vyjadřujícími stav vody ve vodním toku, normami environmentální kvality, ukazateli a hodnotami přípustného znečištění povrchových vod, ukazateli a nejvýše přípustnými

hodnotami ukazatelů znečištění odpadních vod (emisní standardy) stanovenými nařízením vlády a náležitostmi a podmínkami povolení k vypouštění odpadních vod, včetně specifikací nejlepších dostupných technologií v oblasti zneškodňování odpadních vod a podmínek jejich použití, které stanoví vláda nařízením a nejlepšími dostupnými technikami v oblasti zneškodňování odpadních vod“ (zdůraznění zde i dále v textu doplňováno soudem).

25. Konkrétní postup, jak má vodoprávní úřad nastavit emisní limity, podrobně upravuje nařízení č. 401/2015 Sb. Podle § 5 odst. 1 tohoto nařízení „[p]okud jsou odpadní vody vypouštěny z jednoho zdroje znečištění více výpustmi, stanoví vodoprávní úřad emisní limity pro každou z nich. Městské odpadní vody odváděné stokovými soustavami z aglomerací o velikosti nad 2 000 ekvivalentních obyvatel musí být před vypouštěním do povrchových vod podrobeny čištění minimálně na úroveň emisních standardů odpovídajících velikosti aglomerace uvedených v příloze č. 1 k tomuto nařízení“, a podle odst. 2 téhož ustanovení „[v]odoprávní úřad stanoví v povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových emisní limity kombinovaným přístupem maximálně do výše emisních standardů uvedených v příloze č. 1 k tomuto nařízení. Vodoprávní úřad je zároveň vázán ukazateli vyjadřujícími stav povrchové vody, ukazateli a hodnotami přípustného znečištění povrchových vod, normami environmentální kvality uvedenými v přílohách č. 2 a 3 k tomuto nařízení a hodnocením výhledového stavu.“
26. Z výše citovaných ustanovení vodního zákona a prováděcího nařízení č. 401/2015 vyplývá, čím je vodoprávní úřad vázán při stanovování podmínek pro účely povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových. Zde soud souhlasí s žalobcem, že v rámci stanovování těchto podmínek je důležité správně nastavit emisní limity, jež vyjadřují maximální hodnotu množství a koncentrace škodlivých látek obsažených v konkrétním objemu vypouštěné odpadní vody. Při nastavování emisních limitů nedisponuje vodoprávní úřad volným správním uvážením, nýbrž je vázán (jak plyne zejm. z § 38 odst. 10 vodního zákona) jednak faktickými poznatky, jako jsou ukazatele stavu vody ve vodním toku, do něhož bude vypouštění odpadních vod probíhat, ale především je vázán normovými hodnotami ukazatelů kvality vody či míry znečištění, jež jsou souhrnně nazývány jako emisní standardy a jejichž konkrétní hodnoty stanoví přílohy nařízení č. 401/2015.
27. Do množiny toho, čím je vodoprávní úřad v rámci stanovování podmínek vázán, naproti tomu nespadá jednání emitenta, tj. osoby provozující zařízení vypouštějícího odpadní vody. Takový požadavek z výše citovaných (ani jiných) ustanovení vodního zákona či jeho prováděcích předpisů vůbec nevyplyvá. Nosná část žalobní argumentace je přitom založena právě na úvaze, že žalovaný a vodoprávní úřad byli povinni zkoumat, zda obec coby provozovatel ČOV M. plní či bude schopna plnit emisní limity, jež budou stanoveny v podmínkách povolení, jehož vydání se obec domáhala. Tato úvaha je však mylná, neboť chybně klade rovnítko mezi povinností stanovené v podmínkách povolení k vypouštění odpadních vod a mezi podmínky stanovené právními předpisy pro vydání takového povolení. Jestliže podle § 38 odst. 5 věty druhé vodního zákona ten, „[k]do vypouští odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních, je povinen zajišťovat jejich zneškodňování v souladu s podmínkami stanovenými v povolení k jejich vypouštění“, pak z textu citované normy jednoznačně vyplývá, že povinnosti emitenta jsou vázány právě na podmínky stanovené v povolení, a nikoliv obráceně, tedy že by se stanovení podmínek povolení odvíjelo od jednání emitenta. O tuto mylnou záměnu podmínek pro vydání povolení s následnými povinnostmi z tohoto povolení plynoucími se nicméně opírá většina žalobních bodů.

28. Povinnosti emitenta odpadních vod dodržovat podmínky stanovení v povolení však vznikají až následně, tedy poté, co je povolení uděleno a nabyde právních účinků (právní moci a vykonatelnosti). Teprve tehdy se limity stanovené v příslušném povolení stávají pro emitenta závaznými, a teprve tehdy nastupuje žalobcem zdůrazňovaná povinnost vodoprávního úřadu kontrolovat, zda jsou tyto limity v rámci povoleného vypouštění též plněny, přičemž v případě zjištění jejich překročení (nedodržení) může vodoprávní úřad přistoupit k zahájení přestupkového řízení [srov. § 116 odst. 1 písm. c) či § 125c odst. 1 písm. c) vodního zákona], případně k uložení opatření k nápravě, jež může vyústit i v uložení povinnosti náhrady nákladů k zabezpečení tohoto opatření (srov. § 42 odst. 1 vodního zákona), v krajním případě i k uložení zákazu užívání stavby vodního díla (§ 134 odst. 5 stavebního zákona ve vazbě na § 115 odst. 1 vodního zákona). Naproti tomu nelze vyžadovat, aby emitent začal dodržovat limity stanovené v příslušném povolení dříve, než dojde k jeho vydání a než jsou dané limity vůbec závazně stanoveny. Do té doby je eminent buďto vázán limity předchozího povolení (disponuje-li jím), nebo není k vypouštění odpadních vod vůbec oprávněn (nedisponuje-li platným povolením). Nelze však vyžadovat, aby prokázal splnění podmínek, jež dosud vůbec nebyly stanoveny. Žalobce se proto mylí, dovozuje-li, že vodoprávní úřad byl ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí povinen zkoumat, zda obec coby žadatel plní podmínky z tohoto rozhodnutí plynoucí.
29. Není přitom pravdou, jak je v žalobě podsouváno, že nedodržování emisních limitů na straně obce bylo v minulosti hlavním důvodem, proč žalovaný rušil dřívější povolovací rozhodnutí vodoprávního úřadu. Jak plyne z obsahu rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2019 i ze dne 20. 2. 2020, v obou případech byl nosný zrušovací důvod založen na zjištění, že emisní limity stanovené v povolovacích rozhodnutích neodpovídaly požadavkům emisních standardů dle Nařízení č. 401/2015. Nešlo tedy o to, že by obec při provozu ČOV M. překračovala povolením stanovené emisní limity, nýbrž o to, že tyto limity byly nesprávně nastaveny vodoprávním úřadem v jím vydaném povolení. Žalobce se proto mylí, dovozuje-li, že žalovaný ve svých dřívějších rozhodnutích vyslovil závazný právní názor, aby po obci (žadateli) bylo požadováno, aby prokázala, že dodržuje emisní limity dle Nařízení č. 401/2015. Podstatou žalovaným vysloveného právního názoru bylo, aby vodoprávní úřad do budoucna nastavoval ve vydávaných povoleních takové emisní limity, aby zohledňovaly požadavky emisních standardů dle č. Nařízení 401/2015 a aby se v tomto smyslu staly závazné pro budoucí provoz ČOV M. Požadavky žalovaného na respektování požadavků Nařízení č. 401/2015 tudíž směřovaly primárně k vodoprávnímu úřadu, nikoliv k obci coby žadateli. Soud ovšem připouští, že některé části odůvodnění dřívějších rozhodnutí žalovaného mohou být ve vztahu k této otázce mírně zavádějící, neboť např. v rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2020 se na str. 8 uvádí: „*Vlastník ČOV* [tj. obec coby vlastník ČOV M. – pozn. soudu] *tak měl dostatečný časový prostor k realizaci zařízení na odstraňování fosforu pro dosažení požadované standardní hodnoty P_{celk} ve vypouštěné odpadní vodě.*“, což na první pohled skutečně vyznívá, jakoby žalovaný směřoval své výhrady vůči počínání obce žádající o vydání povolení. Citovanou větu je však nutno vnímat v kontextu celého (tehdy probíhajícího) vodoprávního řízení, v němž se řešila otázka prodloužení platnosti původního povolení a v němž se žalovaný vyjadřoval k otázce, zda je možno v novém povolení stanovit přísnější podmínky, než s jakými obec dosud mohla počítat na základě povolení dřívějších. Žalovaný zde ovšem nijak nevyslovil, že by obec byla v budoucích povolovacích řízeních povinna prokazovat, že podmínky budoucího povolení již v době vydání žádosti splňuje, ani nevyslovil explicitní požadavek na instalaci zařízení

pro srážení fosforu. V tomto směru se tudíž žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak od svého dřívějšího postupu neodchýlil.

30. Liché jsou rovněž úvahy žalobce ohledně požadavků na předkládání vzorků s rozborů vypouštěných odpadních vod. V souvislosti s žádostí o vydání povolení k vypouštění odpadních vod totiž není požadavek na předložení protokolárních vzorků vůbec stanoven [*a contrario* § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona ve spojení § 6 a v přílohách č. 3 či 4 prováděcí vyhlášky č. 183/2018 Sb., o náležitostech rozhodnutí a dalších opatření vodoprávního úřadu a o dokladech předkládaných vodoprávnímu úřadu (dále jen „vyhláška č. 183/2018“)]. Žalobce zde poněkud dezinterpretuje § 38 odst. 6 vodního zákona, jenž stanoví, že „[k]do vypouští odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních, **je povinen v souladu s rozhodnutím vodoprávního úřadu měřit objem vypouštěných vod a míru jejich znečištění a výsledky těchto měření předávat vodoprávnímu úřadu, který rozhodnutí vydal, příslušnému správci povodí a pověřenému odbornému subjektu**“. Povinnost měřit míru znečištění vypouštěných odpadních vod – tj. předkládat vzorky s rozbořem jejich složení – se tedy opět odvíjí až od podmínek uděleného povolení. Nejedná se o podmínku, jejíž prokázání je nutno doložit v souvislosti s žádostí o vydání příslušného povolení. Žalovaný ani vodoprávní úřad proto nepochybili, jestliže si od obce nevyžádali doložení protokolů s rozborů odebraných vzorků za více období, neboť pro účely řízení o žádosti nebyly takové podklady zapotřebí. Z tohoto hlediska se nejedná o nedostatečné zjištění skutkového stavu ve smyslu § 3 správního řádu, neboť zmiňované skutečnosti jsou podstatné pro jiné typy řízení či pro kontrolní činnosti (např. pro vodoprávní dozor – k tomu viz předchozí odstavec a též odst. 34 až 35 níže).
31. Není-li dána povinnost dokládat k žádosti o vypouštění odpadních vod protokoly o rozbořech odebraných vzorků, pak logicky nemůže obstát ani navazující žalobní námitka, že bylo povinností obce předložit rozborů zachycující stav z období nejméně jednoho roku a že bylo povinností správních orgánů si je vyžádat. Tuto povinnost nelze v žádném případě dovozovat z toho, že první spuštění ČOV M. před více než dvaceti lety proběhlo na základě rok trvajícího zkušební provozu. Argumentuje-li žalobce tím, že emisní limit P_{celk} je stanoven jako aritmetický průměr koncentrací za kalendářní rok, pak má pravdu, nicméně přehlíží, že jde o hodnotu, jež musí být dodržována (nemá být překročena) právě v rámci již povoleného vypouštění, nikoliv ještě před vydáním povolení (viz opět dikce § 38 odst. 6 věty první vodního zákona, podle níž je provozovatel zařízení emitujícího odpadní vody povinen „v souladu s rozhodnutím vodoprávního úřadu měřit objem vypouštěných vod a míru jejich znečištění...“).
32. Bez ohledu na to, že předložení protokolů s rozborů odebraných vzorků není v souvislosti s žádostí o vydání povolení vyžadováno, nelze souhlasit ani s žalobním tvrzením, že rozborů předložené obcí protokolárně zachycují pouze rozbor a nikoliv odběr. Jak plyne ze správního spisu, obcí předložené protokoly o rozbořech ze dne 10. 11. 2020, 8. 12. 2020, 6. 1. 2021 a 3. 2. 2021 obsahují rovněž údaj o tom, že místem odběru je ČOV M. a že k jejich odebrání došlo manuálně. Tento údaj soud považuje za dostatečný z hlediska záznamu o odběru. Soudu naopak není zřejmé, jak by vypovídací hodnotě předmětných protokolů mělo prospět, pokud by k nim byly ještě připojovány samostatné protokoly zaznamenávající zvlášť proces odběru.
33. Z právních předpisů rovněž neplyne požadavek, aby žadatel o povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových v rámci žádosti dokládal, že jeho projekt bude zahrnovat i konkrétní zařízení na srážení fosforu [*a contrario* § 8 odst. 1 písm. c) vodního

zákona ve spojení § 6 a v přílohách č. 3 či 4 prováděcí vyhlášky č. 183/2018 Sb., o náležitostech rozhodnutí a dalších opatření vodoprávního úřadu a o dokladech předkládaných vodoprávnímu úřadu (dále jen „vyhláška č. 183/2018“)]. To má svou logiku, neboť eliminace množství fosforu (či jiné znečišťující látky) v určitém objemu odpadní vody lze dosáhnout rozličnými technologiemi a metodami (soudu jsou z dřívější rozhodovací činnosti známy rozdíly mezi biologickým či fyzikálně-chemickým procesem čištění, viz např. z řízení sp. zn. 51 A 11/2020), proto lze těžko vyslovovat požadavek na typ konkrétního zařízení. Z tohoto důvodu právní předpisy pouze stanoví, jaký je limit maximálně přípustného množství fosforu (hodnota P_{celk}) či jiné látky v konkrétním objemu vypouštěné vody (viz § 15 Nařízení 401/2015 a jeho přílohy), a tento limit je nutno závazně stanovit v podmínkách výrokové části rozhodnutí o povolení k vypouštění odpadních vod (viz § 38 odst. 10 vodního zákona). Je pak na žadateli-emitentovi, aby tento povolením stanovený limit při následném provozu čistírny odpadních vod dodržoval, přičemž je v zásadě na jeho uvážení, jakým způsobem tomu dostojí a jakou konkrétní technologii si za tím účelem pořídí. K ověření toho, zda emitent skutečně dodržuje povolením stanovené limity, slouží povinnost předkládat vodoprávnímu úřadu vzorky v četnosti a periodách specifikovaných v povolení (srov. § 38 odst. 6 vodního zákona). Pokud by se z těchto vzorků zjistilo, že se limity fosforu (či jiné sledované látky) blíží k maximálním hodnotám či je dokonce přesahují, byl by to důvod k tomu, aby příslušný orgán (vodoprávní úřad či ČIŽP) uložil emitentovi na jeho náklady konkrétní opatření k nápravě (viz § 42 vodního zákona), jež mohou spočívat například v omezení objemu vypouštěných vod, požadavku doplnění kvalitnější technologie či jiných opatřeních (jak ostatně plyne ze správního spisu, vodoprávní úřad v minulosti takové opatření obci uložil, viz jeho sdělení ze dne 5. 9. 2018). Z žádného právního předpisu nicméně neplyne povinnost dokládat existenci konkrétního zařízení na srážení fosforu již v samotné žádosti o povolení. V tomto směru tudíž žalovaný ani vodoprávní úřad nepochybili, jestliže vyšli z podkladů žádosti obce a z doplňujícího vyjádření Povodí Labe a dospěli k závěru, že ČOV M. disponuje schopností odbourávat fosfor, přičemž případnou realizaci konkrétního zařízení ke srážení fosforu ponechali na úvaze obce. Argumentoval-li žalobce v replice tím, že žalovaný nikdy nezjistil, zda v ČOV M. skutečně probíhá „biologický proces“ čištění zmiňovaný ve vyjádření Povodí Labe, pak soud konstatuje, že toto zjištění spadá až do fáze provozu a s tím spojených periodických kontrol vzorků (srov. § 38 odst. 6 vodního zákona), nikoliv do povolení fáze. Pro úplnost lze doplnit, že schopnost emitujícího zařízení dodržovat emisní limity stanovené v povolení může být fakultativně prověřena též v rámci zkušebního provozu (srov. § 124 stavebního zákona ve spojení se § 115 odst. 1 vodního zákona).

34. Bylo-li v předchozích odstavcích řečeno, že obec není povinna prokazovat plnění emisních limitů či instalaci konkrétního zařízení na srážení fosforu v souvislosti s žádostí o vypouštění odpadních vod, pak tím není nikterak zproštěna povinnosti prokazovat plnění emisních limitů poté, co jí bylo uděleno požadované povolení (zde v rámci prvostupňového rozhodnutí), ve kterém pro ni byly tyto limity závazně stanoveny. Soud přitom nevylučuje (ovšem ani nepotvrzuje), že obec tyto limity mohla či může porušovat a že jí využívané technologie nemusejí odbourávat fosfor či jiné znečišťující látky v limitech požadovaných podmínkami prvostupňového rozhodnutí. To je však otázka případného vodoprávního dozoru nad plněním podmínek stanovených v nakládání s vodami (v podmínkách prvostupňového rozhodnutí), a nikoliv otázka zákonnosti napadeného rozhodnutí.

35. Z obsahu žaloby je přitom velmi patrná snaha žalobce, aby bylo soudem vysloveno, že se obec v souvislosti s provozem ČOV M. dopouští protiprávního jednání, neboť z ní vypouští odpadní vody s obsahem škodlivých látek přesahujících limity stanovené právními předpisy. Je-li žalobce přesvědčen, že obec skutečně nedodržuje či překračuje limity vyplývající z podmínek prvostupňového rozhodnutí, pak má k dispozici primárně jiné prostředky právní ochrany. Za prvé může učinit podnět k příslušným orgánům k zahájení vodoprávního dozoru, v rámci něhož budou muset příslušné orgány (vodoprávní úřad či Česká inspekce životního prostředí) z úřední povinnosti prověřit, zda jsou v souvislosti s provozem ČOV M. dodržovány podmínky prvostupňového rozhodnutí. V případě zjištěných nedostatků mohou uložit opatření k nápravě (srov. § 42 vodního zákona; toto již vodoprávní úřad ostatně v minulosti učinil jak je patrné z jeho sdělení ze dne 5. 9. 2018), případně mohou zahájit řízení o přestupku s možností uložit pokutu až 5 000 000 Kč [srov. § 125c odst. 1 písm. c) a odst. 6 vodního zákona], v krajním případě přistoupit i k uložení zákazu užívání stavby vodního díla ČOV M. (§ 134 odst. 5 stavebního zákona ve vazbě na § 115 odst. 1 vodního zákona). Za druhé žalobce může podat proti obci občanskoprávní žalobu na ochranu před imisemi [§ 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“)], v níž bude muset unést důkazní břemeno ve vztahu k otázce, zda odpadní vody produkované provozem ČOV M. překračují emisní limity stanovené v podmínkách prvostupňového rozhodnutí. Případně lze obě možnosti – tj. podnět k vodoprávnímu dozoru a občanskoprávní žaloba – zkombinovat. Naproti tomu žaloba proti rozhodnutí správního orgánu není zcela vhodným prostředkem k dosažení žalobcem sledovaného cíle, neboť v řízení podle § 65 s. ř. s. soud přezkoumává rozhodovací činnost správních orgánů, a nikoliv jednání osoby, jež byla v řízení před správními orgány účastníkem.
36. Proto navrhoval-li žalobce k důkazu „oponentní“ protokoly o rozborech vzorků předkládané v odvolacím řízení osobou zúčastněnou 2), případně i jím opatřené protokoly o rozboru vzorků ze dne 25. 10. 2021 či fotografie zachycující vodu vytékající z výpusti, pak soud konstatuje, že tyto protokoly a fotografie jistě mohou představovat relevantní podklad pro účely podnětu k provedení vodoprávního dozoru vůči obci coby provozovateli ČOV M. a mohou sloužit i jako důkaz v případném přestupkovém řízení vůči obci. Stejně tak mají důkazní potenciál v případném občanskoprávním sporu, zejména k otázce případného překročení úředně schváleného provozu (zde podmínek prvostupňového rozhodnutí) v rámci žaloby na ochranu před imisemi. Předmětné protokoly a fotografie nicméně nemohou potvrdit ani vyvrátit zákonnost napadeného či prvostupňového rozhodnutí, neboť skutečnosti, jež mají z jejich obsahu dle žalobních tvrzení vyplývat, se vztahují výhradně k jednání obce, a nikoliv orgánů vodohospodářské správy. Proto jimi soud důkaz neprovedl.
37. Přestože soud shledal žalobní body brojící proti otázce dodržení emisních limitů za nedůvodné, neboť výhrady v nich obsažené směřují primárně proti jednání obce a nikoliv proti napadenému rozhodnutí, tak se přesto nemůže nepozastavit nad velice nízkou kvalitou odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný při vypořádání příslušných odvolacích námitek příliš nerozlišoval, které otázky se týkají vlastního povolení a které již souvisejí s vodoprávním dozorem. Výhrady žalobce proti vypovídací hodnotě vzorků žalovaný vypořádal nepříliš přesvědčivým vysvětlením, proč dané vzorky považuje za dostatečně reprezentativní, ačkoliv toto by bylo namístě až v případném vodoprávním dozoru vůči obci nad plněním podmínek prvostupňového rozhodnutí, a nikoliv v rámci přezkumu zákonnosti a věcné správnosti tohoto rozhodnutí. Tento zmatečný přístup

žalovaného však nepředstavuje zásadní vadu mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

III. 2. Ostatní žalobní body

38. Za důvodný soud neshledal žalobní bod, v němž je namítáno, že správní orgány vycházely při přezkumu ověření správnosti nastavení zařízení pro měření objemu vypouštěných vod z nedostatečných podkladů. Jak vyplývá ze správního spisu (a jak se ostatně uvádí i v žalobě), obec za tímto účelem dokládala Protokol PVK a Ověření KAPKA. Z obsahu obou těchto listin plyne, že byly vydány postupem podle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „zákon o metrologii“), a to institucemi oprávněnými provádět příslušná měření (autorizovaným metrologickým střediskem KAPKA spol. s r. o. a společností Pražské vodovody a kanalizace, a. s.). K povaze listin tohoto typu se opakovaně vyjadřovala judikatura v tom smyslu, že pokud pro určité měřicí zařízení bylo vydáno ověření podle zákona o metrologii k tomu autorizovanou odbornou institucí, pak má takové ověření povahu veřejné listiny s presumpcí správnosti (viz rozsudky NSS ze dne 24. 8. 2011, č. j. [1 As 42/2011 - 115](#), ze dne 2. 5. 2013, č. j. [3 As 9/2013 - 35](#), ze dne 23. 11. 2016, č. j. [6 As 210/2016 - 41](#), odst. 9 a 10, ze dne 27. 9. 2016, č. j. [1 As 101/2016 - 77](#), odst. 26, či ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017 - 41, odst. 16). Jakkoli se odkazovaná judikatura týkala problematiky měření rychlosti v silniční dopravě, tak v ní vyslovené závěry o právní povaze ověřovacích listin jsou obecnější. Nelze je proto zužovat jen na ověřování měřidel rychlosti, nýbrž je třeba je obecně vztáhnout na technická ověřování jakýchkoliv druhů měřidel, a tedy i měřidel objemu vypouštěných odpadních vod. Potvrzení o ověření zařízení určenému k měření objemu vypouštěných odpadních vod (§ 38 odst. 6 vodního zákona) vydané autorizovanou institucí podle zákona o metrologii má tedy rovněž povahu veřejné listiny s presumpcí správnosti. Z tohoto důvodu soud považuje Ověření KAPKA i Protokol PVK za veřejné listiny, jež presumují správnost ověření měřidel na ČOV M.. Proto zpochybňuje-li žalobce jejich obsah tím, že jen poukazuje na dílčí údaje (např. záznam o snímáči a neuvedení převodníku) a z nich dovozuje nesprávnost či neúplnost provedeného ověření, pak jde pouze o jednostrannou polemiku s obsahem veřejných listin, jež sama o sobě nepostačuje ke zpochybnění správnosti jimi zachycených skutečností.
39. Současně není pochybením vodoprávního úřadu, jestliže si v reakci na námitky žalobce proti obsahu Protokolu PVK a Ověření KAPKA opatřil údaje o hodnotách měření za říjen až listopad 2020, a na základě jejich srovnání si potvrdil, co uvádějí obě zmiňované veřejné listiny. Tvrzení žalobce, že tento závěr nemůže obstát, neboť se vycházelo z podkladu obsahujícím údaje o přítoku pouze za určitý měsíc, je v kontextu výše uvedeného opět jen jednostrannou polemikou se závěrem opírajícím se o obsah veřejných listin.
40. Zároveň není pravdou, že by se žalovaný nezabýval žalobcovou odvolací námitkou brojící proti způsobu ověření měření. Učinil tak na str. 10-11 napadeného rozhodnutí, kde odkázal na sdělení ČMI ze dne 2. 6. 2021 a sdělení MŽP ze dne 30. 6. 2021, v nichž je zdůrazňován předpoklad správnosti výsledků ověřovacích měření získaných postupem podle zákona o metrologii. Přestože zmiňovaná část odůvodnění napadeného rozhodnutí je na zčásti hraně srozumitelnosti, neboť z úpravy textu není místy zcela jednoznačné, co jsou vlastní úvahové závěry žalovaného a co je citace ze sdělení jedné či druhé instituce, tak to nemění nic na tom, že zde vyjádřený závěr je v konečném důsledku věcně správný.

V tomto namítaném rozsahu proto napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné. Ostatně hned v navazujícím bodě žalobce namítá, že žalovaný při posouzení dané otázky vycházel ze sdělení ČMI ze dne 2. 6. 2021 a sdělení MŽP ze dne 30. 6. 2021, čímž sám vyvrací své tvrzení, že by se žalovaný s danou otázkou nevypořádal.

41. Soud dále nesouhlasí s žalobcem, že by sdělení ČMI ze dne 2. 6. 2021 a sdělení MŽP ze dne 30. 6. 2021 byla ve vzájemném rozporu. Třebaže se obě sdělení zmiňují o aplikaci vyhlášky č. 328/2018 v poněkud odlišném kontextu, neznamená to, že by z hlediska její použitelnosti byla v nějakém zásadním rozporu. Nadto, otázka, zda vyhláška č. 328/2018 představuje klíčový předpis či zda se vztahuje k jiné oblasti, není z hlediska použitelnosti jednoho či druhého sdělení jakožto podkladu pro vydání rozhodnutí prakticky vůbec podstatná. Žalobce ostatně ani neuvádí, jaké konkrétní ustanovení jím zdůrazňované vyhlášky č. 328/2018 bylo v napadeném či prvostupňovém rozhodnutí aplikováno nesprávně, popř. že by chybně nedošlo k jeho aplikaci. Pouze zcela bez vazby na meritum věci uvádí, že se o použitelnosti zmiňovaného prováděcího předpisu jinak hovořilo ve sdělení ČMI ze dne 2. 6. 2021 a jinak ve sdělení MŽP ze dne 30. 6. 2021. Soud rovněž nesdílí názor žalobce, že by se zmiňovaná sdělení neshodovala v tom, o jaký typ měřidla se jedná. Ve sdělení ČMI ze dne 2. 6. 2021 nebylo explicitně řečeno, že by měřidlo na ČOV M. bylo měřidlem s volnou hladinou, pouze jsou zde obecně vyjmenovány typy měřidel užívaných k měření protečeného objemu odpadních vod (a mezi nimi i měřidla pracovní). Z tohoto hlediska zde tedy není žádný rozkol se sdělením MŽP ze dne 30. 6. 2021, který uvádí, že jde o měřidlo stanovené (o měřidle s volnou hladinou se zmiňuje v souvislosti s citací právního předpisu – nejde o hodnotící závěr). Nebylo tedy důvod, aby se žalovaný jakkoli pokoušel odstraňovat rozpor mezi zmiňovanými sděleními. Soudu nadto není zřejmé, jak by samotná zmínka o zařazení měřidla pod ten či onen typ měla mít vliv na to, zda došlo či nedošlo k jeho správnému ověření, natož jak by to vyvrátilo obsah Protokolu PVK a Ověření KAPKA s povahou veřejných listin.
42. Přisvědčit nelze ani žalobním námitkám brojícím proti určení místa odběru vzorků. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí, konkrétně v podmínce č. 2, je místo odběru vzorků specifikováno jako „*na výstupu v měrné šachtě před indukčním průtokoměrem*“. Tímto vymezením je dle soudu určeno místo odběru zcela konkrétně a jednoznačně. I kdyby bylo pravdou, že se toto konkrétní místo nachází mimo pozemek parc. č. XA, jak tvrdí žalobce, tak tato skutečnost nijak nebrání vykonatelnosti předmětného výroku a realizaci měření. V uvedené specifikaci místa měření soud současně nespatřuje žádný rozpor s žalobcem odkazovaným ustanovením § 3 odst. 2 písm. b) Nařízení č. 401/2015, jež stanoví, že „[d]ále vodoprávní úřad v povolení k vypouštění odpadních vod vždy stanoví způsob, četnost, typ a místo odběrů vzorků vypouštěných odpadních vod a místo a způsob měření jejich objemu na výpusti, popřípadě i na přítoku do čistírny odpadních vod“, ani s ustanovením § 6 odst. 2 písm. b) Nařízení č. 401/2015, jež stanoví, že „[v] povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových stanoví vodoprávní úřad emisní limity pro místo výpusti. Emisní limity pro vypouštění průmyslových odpadních vod s obsahem zvlášť nebezpečné závadné látky do kanalizace podle § 16 vodního zákona stanoví vodoprávní úřad v místě odtoku ze zařízení, ve kterém tyto odpadní vody vznikají, pokud je nestanoví pro místo výpusti podle odstavce 1.“ Soud má za to, že v citovaných ustanoveních uvedené – a v žalobě zdůrazňované – spojení „*na výpusti*“ je významově a obsahově identické se spojením „*na výstupu...*“ užitým ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Obojí totiž jen jiným slovem popisuje totéž, tj. místo kde odpadní vody opouštějí zařízení tvořících objekt čistírny odpadních vod. Jde tedy jen o odlišnost formální, nikoliv významovou.

43. Totéž platí i ve vztahu k související námitce, že vodoprávní úřad nezdůvodnil, proč se v prvostupňovém rozhodnutí odchýlil od svých předchozích rozhodnutí, když v rozhodnutí z roku 2006 stanovil odběr v místě „odtoku z ČOV z výústního objektu“ a v rozhodnutí z roku 2019 v místě „výstupu za ČOV“. Dle soudu jsou i tyto dřívější specifikace místa odběru významově opět vyjádřením téhož, jen za použití jiných slov, což je zřejmé i bez výslovného vysvětlení v odůvodnění prvostupňového či napadeného rozhodnutí. Soud se na rozdíl od žalobce nedomnívá, že by toto odlišné slovní vyjádření mělo vytvářet nejasnosti ohledně toho, kde mají být vzorky fakticky odebírány, a že by takové vymezení místa odběru bylo způsobivé vést ke znehodnocení výsledků rozborů odebraných vzorků.
44. Soud dodává, že dikce § 3 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 6 odst. 2 písm. b) Nařízení č. 401/2015 vyjadřuje požadavek na stanovení místa odběru vzorků značně obecně. Dle soudu je tento požadavek nutno chápat tak, že místo odběru musí být stanoveno alespoň tak, aby bylo obecně určitelné. Nikoliv aby bylo stanoveno na centimetr přesně – takový striktní požadavek z obsahu podzákonné normy dovodit nelze. Soud proto považuje za bezpředmětné zabývat se podrobněji otázkou, v jaké centimetrové vzdálenosti dochází k dostatečnému promíchání kapalin, a z tohoto důvodu neprovedl důkaz žalobcem překládaným článkem *Mixing in pipelines with side-tees*.
45. Soud rovněž nesdílí názor žalobce, že by ve výroku prvostupňového rozhodnutí v rozporu s § 2 odst. 1 písm. b) Nařízení č. 401/2015 nebyl stanoven způsob odběru. V již zmiňované podmínce č. 2 je uvedeno: „[v]zorky odpadní vody budou odebírány jako vzorky typu „B“, tj. 24-hodinové směsné, získané sléváním objemově stejných dílcích vzorků...“. Citovanou část soud považuje za dostatečně jasné vyjádřené stanovení způsobu odběru.
46. Soud nepřisvědčil žalobci ani v otázce namítaného porušení procesních práv ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení musí být účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Z obsahu správního spisu vyplývá, že vodoprávní úřad stanovil účastníkům lhůtu k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí do 20. 11. 2020 (žalobci byla tato výzva doručena dne 6. 11. 2020), nicméně po tomto datu byla do spisu založena tabulka s přehledem hodnot množství naměřených odpadních vod změřených na přítoku a odtoku ČOV s datem 2. 12. 2020, a dále vytištěná e-mailová zpráva od Ing. T. T. rovněž s datem 2. 12. 2020. Poté již následovalo vydání prvostupňového rozhodnutí. Soud tedy přisvědčuje žalobci, že vodoprávní úřad zčásti pochybil, přistoupil-li k vydání prvostupňového rozhodnutí, aniž by dal účastníkům prostor vyjádřit se k nově doplněným podkladům, které ještě před vydáním meritorního rozhodnutí založil o spisu. Tato procesní vada však byla zhojena v rámci odvolacího řízení, kdy žalovaný svým usnesením ze dne 5. 8. 2021 stanovil účastníkům lhůtu 8 dnů pro vyjádření se k podkladům pro vydání odvolacího rozhodnutí, čímž jim dal možnost seznámit se s celkovým obsahem správního spisu, tedy včetně zmiňované tabulky s přehledem hodnot ze dne 2. 12. 2020 a e-mailu Ing. T. T. s datem 2. 12. 2020, a to ještě před pravomocným skončením věci. Při soudním přezkumu přitom tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 - 73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25), tudíž dílčí nedostatky v řízení před prvním stupněm mohou být napraveny v řízení odvolacím, jako se stalo v tomto případě.
47. Pokud jde o žalobcem zpochybňovanou věrohodnost vyjádření Ing. T. T. ze dne 2. 12. 2020, soud zčásti připouští, že podílela-li se zmiňovaná osoba na projektové

dokumentaci k ČOV M., pak sotva bude rozporovat funkční schopnost tohoto zařízení. Zároveň však nelze přehlédnout, že e-mail Ing. T. T. ze dne 2. 12. 2020 se vyjadřoval toliko k otázce správnosti ověření měřidel a jeho hlavním obsahem je vysvětlení, proč je u ověřovacích listů vystavených postupem podle zákona o metrologii nutno předpokládat jejich věcnou správnost. K tomuto vysvětlení soud sotva může mít nějaké výhrady, neboť zcela koresponduje s jeho vlastním závěrem o povaze ověřovacích listin (viz výše odst. 38 tohoto rozsudku), jde v zásadě o vyjádření téhož jinými slovy.

48. Za nedůvodné soud konečně považuje i žalobní námitky, v nichž je poukazováno na pochybení žalovaného vůči osobě zúčastněné 2). V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu musí žalobce tvrdit zkrácení svých vlastních veřejných subjektivních práv, a nikoliv práv náležejících třetí osobě (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, či rozsudku NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 - 67). Žalobce tudíž nemůže úspěšně namítat pochybení týkající se právní sféry osoby zúčastněné 2). Soud samozřejmě nepřehlíží, že pozemek parc. č. XA, na němž se nachází část vyústění z ČOV M., je ve společném jmění manželů žalobce a osoby zúčastněné 2), a tedy že oba mohou být v důsledku napadeného rozhodnutí potenciálně dotčeni na vlastnickém právu k těmto předmětům. To ale nemění nic na závěrech ustálené judikatury, že spoluvlastníci – a analogicky tedy ani manželé v rámci společného jmění – v soudním řízení správním netvoří nerozlučné společenství účastníků jako je tomu v řízení civilním, nýbrž každý z nich v řízení vystupuje jako samostatný účastník, tedy může samostatně disponovat předmětem řízení a samostatně uplatňovat svá práva (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 202, č. j. 2 As 347/2019 – 81, odst. 20 až 26, nebo rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 As 74/2011 - 251). To platí tím spíše v situaci, kdy žalobu podal jen jediný z manželů či spoluvlastníků, zatímco druhý pouze uplatnil práva osoby zúčastněné na řízení, jako je tomu v nyní posuzované věci. Proto, i když je v žalobě velmi kvalifikovaně argumentováno, proč nemohlo být napadené rozhodnutí vydáno dříve, než uplynula lhůta k vyjádření osoby zúčastněné 2), tak toto namítané pochybení se netýká právní sféry žalobce, a proto se jím soud nemohl blíže zabývat.
49. Pokud jde o vyjádření osoby zúčastněné 2) poukazující na pochybení žalovaného vůči ní samotné (zejména ve vztahu k nevypořádání jí uplatněných námitek, nepřihlídnutí k jí navrženým důkazům či vydání napadeného rozhodnutí před uplynutím lhůty k vyjádření), pak těmito otázkami se soud zabývat nemohl, neboť v rámci vyjádření k věci se zúčastněná osoba nemůže domáhat projednání vlastních námitek, jež nebyly uplatněny žalobcem (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 As 11/2003 - 164). Tyto námitky mohla osoba zúčastněná 2) případně uplatnit vlastní žalobou.

III. 3. K navrženým důkazům

50. V žalobě byla učiněna řada důkazních návrhů. Nutno ovšem podotknout, že velká část z navržených důkazů se týkala listin či podkladů obsažených ve správním spise. Pokud v řízení o žalobě podle § 65 s. ř. s. soud vychází z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu [§ 52 s. ř. s.](#) (viz např. rozsudky ze dne 29. 1. 2009, č. j. [9 Afs 8/2008 - 117](#), ze dne 29. 6. 2011, č. j. [7 As 68/2011 - 75](#), nebo ze dne 30. 5. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016 - 77, odst. 40).
51. Pokud jde o jiné listiny, jež nejsou součástí správního spisu a jež byly navrženy k důkazu, soud k jejich provedení nepřistoupil, a to z následujících důvodů:

52. Protokoly o rozboru vzorků předkládané v odvolacím řízení osobou zúčastněnou 2), protokoly o rozboru vzorků ze dne 25. 10. 2021 opatřené žalobcem či fotografie výtoků odpadní vody mohou prokazovat, zda obec dodržovala či dodržuje podmínky stanovené prvostupňovým rozhodnutím, nemohou však potvrdit ani vyvrátit zákonnost napadeného či prvostupňového rozhodnutí (v podrobnostech viz odst. 36 tohoto rozsudku). S ohledem na nesouvislost s předmětem řízení soud tyto navržené důkazy neprovedl.
53. Totéž platí ve vztahu k článkům z Měsíckého zpravodaje a k zápisu ze zasedání zastupitelstva obce ze dne 18. 5. 2022. Mají-li články z obecního periodika či zápisy orgánů obce prokazovat, že obec v souvislosti s provozem ČOV M. v minulosti překračovala emisní limity, pak toto může mít potenciálně význam pro případný občanskoprávní spor, případně pro případné přestupkové řízení. Nevypovídá to však nic o tom, zda jsou v povolení pro vypouštění odpadních vod nastaveny parametry emisních limitů v souladu s právními předpisy. I tyto důkazy soud neprovedl pro nesouvislost s předmětem řízení.
54. Podobně je tomu i v případě důkazního návrhu metodikou Mendelovy zemědělské a lesnické univerzitou v Brně, která má dle žalobce prokazovat, že pro průběh biologického čištění je třeba splnit určité technické podmínky. Tuto skutečnost soud nijak nezpochybňuje, ostatně i pro jiné procesy čištění (např. fyzikálně-chemický) je třeba splnit konkrétní technické podmínky (viz výše odst. 33 tohoto rozsudku). Nicméně, otázka, do jaké míry v ČOV M. probíhá proces biologického (či jiného) čištění a zda jeho intenzita postačuje k odbourávání fosforu (či jiných znečišťujících látek) natolik, aby byly dodrženy emisní limity stanovené v podmínkách prvostupňového rozhodnutí, je primárně otázka vodoprávního dozoru, případně otázky míry překročení úředně schváleného provozu v civilním sporu o žalobě na ochranu před imisemi. Pro účely nyní posuzované věci jde o důkaz nadbytečný.
55. Zcela mimo předmět řízení jsou obcí navrhované důkazy písemnostmi majícími prokazovat způsob nabytí pozemku parc. č. XA žalobcem a jeho dopis ze dne 23. 7. 2018 s návrhem na směnu. Pro účely přezkum napadeného rozhodnutí je podstatné, zda jím žalobce může být dotčen na svých právech, k čemuž postačuje zjištění, že je vlastníkem pozemku parc. č. XA (resp. podílu na něm v rámci SJM), o čemž ostatně v průběhu řízení nebylo sporu. Otázka, jak a za jakých okolností daný pozemek nabyt a jaké jsou jeho plány s tímto pozemkem, jistě mohou mít relevanci pro případný občanskoprávní spor, nikoliv však pro přezkum napadeného rozhodnutí.
56. Nejinak je tomu u žalobcem navrženým protidůkazem dopisem jeho právního zástupce ze dne 2. 4. 2020 adresovaným obci či rozsudkem Okresního soudu Praha – východ ze dne 8. 7. 2022, č. j. 9 C 30/2020-37. I tyto jsou relevantní pro případný občanskoprávní spor mezi žalobcem a obcí, popř. mezi obcí a osobou zúčastněnou 2), nikoliv však pro účely prověření zákonnosti postupu žalovaného či vodoprávního úřadu v tomto správním řízení.
57. Důvody pro neprovedení důkazu odborným článkem *Mixing in pipelines with side-tees* soud vyložil v souvislosti s vypořádáním žalobních bodů brojících proti stanovení místa odběru (viz výše odst. 44 tohoto rozsudku).

IV. Závěr a náklady řízení

58. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

59. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).
60. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však nebyla žádné z osob zúčastněných uložena žádná povinnost, a proto soud rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. ledna 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu